

Cajsa Wingqvist

BOKEN OM

PIMM

Cajsa Wingqvist

BOKEN OM
PIMM

Cajsa Winqvist

Boken om pim

Saga

Boken om Pim

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1999, 2018 Cajsa Winqvist och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711821817

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Kapitel 1

"Aus, bei, mit, nach ... durch, für... Nej!" Pim körde ner blyertspennan i boken. Så hårt att den gick rakt igenom boksidan. Spetsen bildade ett kolsvart hål precis ovanför ä:et i Läxa till torsdag.

"Jag hatar dig", stönade hon och var inte säker på om hon menade tyskläraren Elsa Gabler, boken eller det tyska språket i allmänhet. Hon markerade rubriken Prepositioner som styr dativ med överstrykningspennan, tog ett djupt andetag och började om från början:

"Aus, bei, mit, nach ..."

"... seit, von, zu!" Rösten kom bakifrån. Plötsligt blev det svart för hennes ögon och något mjukt som doftade gott kittlade henne i näsan.

"Grattis." Tobias tog bort händerna och gav henne rosen. En röd ros.

"Vi har varit tillsammans i nio månader i dag", sa han stolt.

Pim blev först väldigt glad, sedan kom hon på att hon inte hade köpt något till honom. Hon visste inte att man firade niomånaders-dagar. Tobias höjde ett ögonbryn.

"Får jag ingen puss?"

"Jo! Tack så jättemycket." Pim kysste honom och la sin panna mot hans. Han var nyduschad. Håret var fortfarande fuktigt.

"Har du varit och tränat?" frågade hon.

Tobias spelade tennis alla dagar i veckan utom söndag, det visste hon, men hon frågade ändå.

"Ja, Nettan var där i dag. Hon ville spela, men jag vann förstås."

Nettan... Nu poppade hon upp igen. Denna Risi-Fruttiätande Pamela Anderson-kopia med sina solariebruna ben och D-kupa. När hon inte spelade tennis, vilket Tobias flera gånger påpekat att hon var bra på, simmade hon tre gånger i veckan, hoppade in som aerobicsinstruktör, dansade, orienterade och hade till och med visat sig vara en lovande konståkerska. Det fanns liksom inga gränser för vilka talanger som fick plats i denna hyperaktiva varelse. Dessutom gick hon i åttan och hade varit tillsammans med en kille som var 21, vilket nästan gav henne stjärnstatus i skolan.

"Heter hon Nettan? Det kan man väl inte heta", sa Pim.

"Hon heter Yvette."

"Yvette..." Pim grimaserade. "Det låter som en reklam för raktvål: *Yvette - the best a man can get.*"

Tobias skrattade.

"Nej, du är *the best a man can get*", sa han och gav henne en puss på kinden. "Jag måste hem och äta, pappa blir vansinnig om jag inte kommer. Vi ses aldrig, säger han. Ska han säga förresten, han jobbar ju jämt och sedan blir han sur om inte jag är hemma när han kommer."

"Det är väl för att han bara har dig", sa Pim.

"Det spelar ingen roll. Jag är inte fem år längre, jag har faktiskt ett eget liv."

"Kan du inte stanna en liten stund? Du kom ju precis."

"Jag skulle bara lämna den här." Han svepte med rosen över hennes ansikte. "Luktar den gott?"

"Mm."

"Det var tur det, för den kostade 35 spänn."

"Det ska du ju inte säga!"

"Varför inte det? Jag tog den största."

"Är jag inte värd det då?"

"Jo. Det var ju därför jag köpte den. Men 35 spänn för en ros!"

Pim skakade på huvudet.

"Ibland är du så osmidig", sa hon. "Men jag tycker om dig, jättemycket. Jag ska köpa något till dig i England."

"Hur långt är det till du åker?"

"Tre veckor. Jag kan inte fatta det! Två veckor på ridläger och bara få rida hela dagarna."

"Du rider ju hela dagarna nu också." Tobias slängde sig på sängen.

"Jag träffar dig minst lika ofta som du träffar mig." sa Pim.

Tobias skrattade.

"Så kan man inte säga. Hör du inte hur dumt det låter?"

"Men du fattar vad jag menar. Jag är faktiskt inte alltid i stallet." Pim gick ut i badrummet och fyllde ett glas med vatten.

"Är det killar också på det där lägret?"

"Ja, det tror jag." Pim log. "Hur så? Blir du svartsjuk?"

"Lägg av. Killar som rider är kärringar", sa Tobias.

"Jaha, så Jens Fredriksson är en kärring då?" utbrast Pim. "Eller Rodrigo Pessoa! Han är minst lika manlig som Antonio Banderas, fast snyggare."

"Rodrigo?"

"Se, du vet ju inte vad du pratar om. Du är bara avundsjuk." Pim kastade en kudde som Tobias fångade med foten. Han testade hur länge den kunde balansera utan att falla.

"Bestäm dig nu, är du svartsjuk eller avundsjuk?" härmades han. "På vadå förresten?"

"Du skulle till exempel aldrig våga hoppa hinder på 1.60", sa Pim.

"Jag skulle aldrig vilja hoppa hinder på 1.60. Inte på en rå Big Mac i alla fall."

"Måste du hålla på?"

"Jag håller inte på. Det är du som håller på och tror att jag är svartsjuk."

"Är du inte det då?" Pim tog kudden ifrån honom.

Tobias hoppade upp från sängen.

"Åk iväg på ridläger och ha kul", sa han. "Det är väl inget att tjafsa om."

Pim kramade honom.

"Jag kommer i alla fall att sakna dig."

"Det är bara två veckor."

"Kommer du inte att sakna mig alls?"

Tobias strök med fingret över hennes näsa som han alltid gjorde när hon sötade sig. Han tyckte om när hon kikade upp på honom sådär med ansiktet tätt intill hans hals.

"Jo", sa han. "Jag kommer att sakna dig."

Det senaste halvåret hade Anna och Pim hållit räkningen på de dagar som återstod till ridlägret genom att hälsa på varandra med ett uppgivet: "123" eller "51". Denna soliga söndagsmorgon kunde de glädja varandra med att säga:

"13."

"13."

De hade även ett annat sätt att dela in dagarna. I stället för måndag och tisdag fanns det bra Erika-dagar och dåliga Erika-dagar. I dag visade sig vara en av de senare. Detta kunde konstateras redan när personen ifråga gjorde entré. Normala människor gick in i ett stall genom att kliva över tröskeln, kanske skaka av sig den värsta leran ifall det regnade ute, och gå in.

Erika intog Björkhagens ridskola som vore den en teaterscen. Hon slängde upp stalldörren så att det gnisslade i gångjärnen, tog ett ordentligt kliv på ungefär en meter och slog militäriskt ihop stövlarna med en smäll. Sedan synade hon sina ridkompisar som husbonden synade

sina slavar på risplantagen i Amerika under 1800-talet, och sa med hög röst:

”Nu är jag här!”

Eftersom ingen applåderade åt detta faktum, eller överhuvudtaget lyfte på huvudet, protesterade Erika med att börja klaga på allt som möjligen fanns att klaga på. Och om det inte fanns något att klaga på var hon en mästare på att uppfinna det. Pim hade alltid äran att bli hennes första offer.

”Jag förstår inte hur du lyckas med att hålla Apollons svans så där trasslig”, sa Erika med vänlig röst. ”Jag menar, det måste ju ta lång tid att få till de där tovarna.”

”Nej, det är inte så farligt”, svarade Pim lugnt. ”Det är bara att kamma nerifrån och upp i stället för tvärtom. Fast det tar ett tag innan man blir riktigt bra på det, förstås.”

Erika snörpte på munnen. Som vanligt hade Pim gett igen med samma mynt. Hon gick vidare till Anna som var mer tacksam att reta.

”Och här står du och försöker nå upp till manken. Det måste vara intressant att kunna gå under magen på hästen utan att behöva böja sig.”

Anna dunkade skrapan i väggen och försökte låtsas som hon inte hörde. Erika var avundsjuk på Anna för att hon ansågs vara sötast i stallet. Hennes mamma var fotomodell och bodde i Paris och Anna hade utan tvekan ärvt hennes vackra drag.

Frida, som hade boxen bredvid Anna, stod näst på tur.

”Lilla Frida som inte kan rida”, fortsatte Erika. ”Tänk att ha ridit i snart sex år och fortfarande inte kunna göra en ordentlig framdelsvändning. Det måste ju vara som att, tja ... som att simma men inte kunna dyka! Frida, Frida. Du kanske skulle ha gått något år på ridskola innan du fick en egen häst? Det handlar inte bara om att göra rosetter i svansen och skriva Piscator på boxen, förstår du.”

”Ursäkta mig”, sa Pim. ”Men Frida är uppklassad ur både Lätt D och Lätt C. Sist vi var ute och tävlade märkte jag inte att du var det, Erika. Men det är klart, får man sexton fel på en klubbtävling så är väl chansen ganska liten.”

Erikas ögon svartnade. Ibland tyckte Pim synd om henne när hon stod där helt ensam med alla emot sig. Men det var hennes eget fel, det var alltid hon som började. Pim hade, på mammas uppmaning, många gånger försökt att bli vän med Erika. Men det slutade gång på gång med att Erika bara blev ännu elakare.

Erika hade dock två förtrogna som följde henne som Bill och Bull. Den ena var Linda, som tycktes tro att stallet var ett disco eftersom hon jämt sminkade sig med svart kajal och lila läppstift och tuperade sitt blonda hår tills det såg ut som svinto. Hon bad alltid någon av de yngre tjejerna att sadla och tränsa åt henne, eftersom hon var rädd att bryta lösnaqlarna som hon köpt på H&M för 29.90.

Den andra var Beata. Hon kom också från Stockholm precis som Pim, som under sina första tio år hade bott på Tomtebogatan i Vasastan. Pim kallades fortfarande 08:a i skolan. Beata Silverstolpe var en tystlåten tjej som egentligen inte gjorde så mycket väsen av sig, men som ändå alltid lyckades få som hon ville. Hon var lång, med svart stubbat hår och gråa ögon. Ingen kunde röra sig så ljudlöst som hon. Beata var en typisk dressyrryttare med en utmärkt sits och mjukhet i handen. När hon satt på sin vita halvarab Saturnus kom man att tänka på en sagoprinsessa eller Isdrottningen i Landet Narnia. Det fanns en magi över ekipaget som Pim aldrig hade sett förut.

Beata behövde aldrig använda sig av Erikas skrytsamma taktik för att få respekt. Hon sa helt enkelt bara vad hon tyckte.

Så här i slutet av terminen lät deras ridlärare, Mia, eleverna själva få bestämma vad de ville göra. Eftersom det var söndag och mitt på dagen röstade alla enhälligt för att de skulle rida ut. Pim red i privatgruppen nu när hon hade fått en egen häst. Apollon var en new forest-ponny. Hon hade fått honom på sin födelsedag i december och blivit fullständigt överlycklig. Som hon hade tjatat! Mamma och pappa hade inte haft råd att köpa någon häst, men sedan fick mamma det där stipendiet för "bästa nykomling inom barn- och ungdomsböcker". Detta löste det största problemet, att köpa hästen. Men kostnaderna, för bland annat boxhyra, foder och försäkring, diskuterades fortfarande högljutt vid det Petterssonska middagsbordet. Pappa kunde till exempel inte förstå hur en häst kunde äta för nästan tusen kronor i månaden.

"Det är ju bara havre, herregud!" utbrast han med jämna mellanrum. "Jag kan gå ut och skörda det själv om det ska vara så."

Pim försökte förklara att det inte alls bara var havre, men pappa ville inte höra på det örat. Men det var värt alla gräl och klagomål för att få mötas av Apollons glada gnäggning varje morgon klockan sju, när Pim kom rusande in i stallet för att ge honom frukost. Hon hann precis rykta honom en kvart innan det var dags att gå till skolan. I en plastpåse på pakethållaren hade hon sina skolkläder som hon bytte till i klubbhuset. Efter skolan, som brukade sluta vid tretiden, cyklade hon hem och åt, gjorde förhoppningsvis läxorna och var tillbaka i stallet vid fem. Där red hon och mockade och var i bästa fall hemma igen strax efter åtta. Men oftast blev det senare.

Mamma var orolig för att Pim aldrig kom i säng före klockan elva.

"Men du somnar i alla fall lycklig", tröstade hon sig med.

Folk som inte rider tror alltid att man med hästluktn menar gödsel, vilket är felaktigt. Nej, de som rynkar på näsan så fort de hör ordet häst har antagligen inte känt doften av en solvarm hästrygg en vacker sommardag.

Pim älskade att rida ut! Här red de tre kompisarna på rad efter varandra medan deras hästar viftade bort flugor med svansarna. Myggen var inte alltför obekväma här nere i södra Sverige och solen var lagom varm för att inte ridbyxorna skulle börja klibba mot låren.

Mias lilla Jack Russell Jackson höll jämn takt vid deras sida. Om han blev trött fick han åka taxi med Mia uppe på hennes sto Tanja. Erika och Beata red i bredd precis efter Mia. De klagade ideligen på värmen och bad att få slippa hjälmen, vilket de naturligtvis inte fick. Erika knäppte demonstrativt upp hakremmen på sin kask och beordrade Linda att göra detsamma.

Anna red bakom Pim.

"Hur mycket packning tänker du ta med dig till ridlägret?" frågade hon.

"En resväska", sa Pim. "Och kanske en extra bag för hjälmen och ridstövlarna."

"Då tar jag det också."

"Måste du alltid göra likadant som Pim?" frågade Frida irriterat.

"Vadå?" sa Anna stött. "Det måste jag inte alls!"

"Jo. Jämt."

Frida red upp jämsides med Pim.

"Vem ska ta hand om Apollon när du är borta?"

"Just det", sa Pim. "Jag tänkte fråga om du ville göra det?"

"Får jag rida honom då också?"

"Självklart. Det vore jättesnällt om du gjorde det."

"Okej. Men jag hinner nog inte rida honom varje dag."

”Nej, men släpp ut honom i hagen bara”, sa Pim och viftade bort en geting från ansiktet.

Jackson kom och hälsade på dem. Han trippade glatt på med sina korta ben.

”Vad söt han är”, sa Pim. ”Jag vill också ha en Jack Russell.”

”De kommer från England”, sa Anna.

Pim suckade irriterat. Hon ville helst undvika att prata om ridlägret när Frida var med.

”De har dem i stallet för att fånga råttor”, fortsatte Anna.

”Mm, vad smaskigt, Jackson”, sa Frida. ”En fet råtta eller varför inte en liten knaprig mus?”

”Nej, möss är söta”, sa Pim.

De blev avbrutna av att Mia ropade:

”Trav!”

Apollon, som hade dåsat till i solskenet, spetsade öronen och sträckte yrvaket på benen. Det blev svårt att hålla avstånden eftersom alla hästarna gick olika fort. Beata till exempel ansåg att Saturnus alltid skulle gå i samlad trav, vare sig han var ute eller inne i ridhuset. Därför gick han lydigt ner på tygeln medan alla de andra ponnyerna travade på som ystra föl. Erikas Gazette var extra het och vägrade att hålla sin plats bakom Mias Tanja. Men Apollon gjorde sig ingen brådska. Han var mer intresserad av att se sig omkring än av att komma först.

Snart kom de fram till den gamla järnvägen. Den användes inte längre och därför kunde man rida alldeles intill spåret som låg en bit upp på en vall.

”Vem vågar hoppa över järnvägsspåret?” hojtade Erika glatt. ”Pim?”

”Du är inte klok”, sa Pim. ”Det måste vara minst tre meter brett.”

”Ja, det är som vattengraven hemma.”

”Aldrig”, sa Pim.

"*Chicken!*" skrattade Erika.

Hon gjorde en volt bort från ledet och fattade galopp. Mia var för långt fram för att märka något. Linda såg osäkert på Beata som hade gjort halt. Alla saktade av för att titta.

"Erika, lägg av." sa Beata. "Om Gazette snubblar kan ni rasa ner på andra sidan. Det stupar rakt ner."

"Äh, det är som att hoppa en bank, ett hinder och en liten nerförsbacke bara", sa Erika och vände upp mot spåret.

Mia hann just märka att hon var ensam i täten, när Erika satte fart.

"Herregud, vad gör ni?" utbrast hon, men för sent.

Erika galopperade redan. Hon gjorde en lätt halvhalt, lät Gazette ta tre galoppsprång och for sedan över spåret med god marginal. Likt en fälttävlansryttare la hon tyngden bakåt och lyckades därmed samla ihop Gazette och klara nerförsbacken.

Mia var rasande.

"Är du helt galen! Hur kan du bara komma på en sån sak? Gazette hade kunnat bryta benen av sig om du hade missbedömt avståndet, fattar du inte det? Och hur ska du nu komma tillbaka hade du tänkt dig? Chansa en gång till?"

Erika hann inte svara, för nu stack Piscator! Nervig som han var, blev han skrämmd av att Gazette befann sig på andra sidan vallen och ville efter. Frida fumlade med tyglarna och skrek åt Mia att hjälpa henne. Piscator skenade utmed spåret och kunde inte bestämma sig för om han skulle hoppa eller inte.

Mia försökte rida upp jämsides med dem, men ju närmre hon kom, desto farligare blev det eftersom hon trängde ut dem mer och mer mot spåret.

"Släng hit tyglarna!" skrek hon till Frida.

Men Frida hade nog med att hålla sig kvar och vågade inte släppa taget. Piscator var skräckslagen och visade ögonvitorna, näsborrarna vidgades och lyste röda. Pim och de andra stod villrådiga kvar och visste inte vad de skulle göra. Jackson skällde oavbrutet.

”Snart kommer de in i skogen igen och då måste han stanna”, sa Beata.

”Men vad händer om de brakar rakt in bland träden då?” frågade Pim oroligt.

Hon fick inget svar. Hovklampet var öronbedövande. Mia och Tanja hade svårt att hålla jämn fart med valacken, trots att Tanja var en stor häst.

”Piscator är vettskrämd”, sa Beata. ”Han eldar upp sig själv och sedan vet han inte vart han ska ta vägen.”

Erika hoppade tillbaka till dem. Nu såg hon åtminstone lite skamsen ut.

”Det är något fel i huvudet på den hästen”, sa hon i ett försök att försvara sig.

Nu försvann de, både Frida och Mia. Man kunde inte se dem längre. Det blev tyst. Luften som fyllts av smattrande hovar andades ut och kvar fanns bara tystnad. Hästarna lystrade.

”Ska vi rida efter?” sa Anna.

”Nej, vi väntar här”, sa Pim.

”På vadå?” sa Erika.

Det visste de inte.

I ultrarapid såg Frida grenarna som flimrade förbi och piskade henne i ansiktet. Nu är det slut, tänkte hon. Marken var ojäm och Piscator vajade fram och tillbaka längs den snåriga stigen i full galopp.

Snart kastar jag mig av själv, tänkte hon, för det gör nog i alla fall mindre ont. Tyglarna skavde upp skinnet i hennes händer och knäna dunkade våldsamt mot träden.